

**Luščina
bledega zlata**

Ludvika Kalan

Skozi sivo gubo oblaka
je zdrknila na vlažno gredo
luščina bledega zlata,
kot lepa misel,
ki je nehote zašla
v vreščeči vrtiljak
vsakdanjosti.

Cutim,
kako slednja minuta odkrne
nekaj njene jasnine,
kako jo počasi drobi in skruni
a jaz brez nje
ne vem za pot
v tem dolgem, praznem večeru.

Moj čudni brat

Ludvika Kalan

Na steni je ugasnilo zlato,
tvoje sončne oči
pa so še vedno sijale.
Neskončnost trenutka
te je vezala name,
moj čudni brat.
Nisem stegnila rok,
da bi se zavila v škrlatni bršljan
tvoje bližine
in odšel si v temo
sam.

Morda je blaznost,
da ti sledim
sedaj,
ko je novembrski veter
osul zadnjo vrtnico.